

Poselství Jana Pavla II. k IX. a X. světovému dni mládeže*

Ve Vatikánu, dne 21. listopadu 1993,

„JAKO OTEC POSLAL MNE, TAK I JÁ POSÍLÁM VÁS.“ (JAN 20,21)

Drazí mladí!

1. „Pokoj vám!“ (Jan 20,19) To je významově hutný pozdrav, jímž se vzkříšený Pán obrací na své učedníky, kteří byli po jeho utrpení plni neklidu a obav.

Se stejně hlubokým a intenzivním pocitem se nyní obracím já na vás, zatímco se nezadržitelně přibližuje konání XI. a X. světového dne mládeže. Uskuteční se, jak je to již dobrým zvykem, o Květné neděli roku 1994 a 1995. Velké mezinárodní setkání mládeže, jehož se účastní mladí, aby se shromáždili kolem papeže, se odehraje v Manile, metropoli Filipín, v lednu roku 1995.

Při předešlých setkáních, která představovala zastávky na našem putování modlitby a reflexe, jsme mohli podobně jako učedníci „vidět“ – což znamená také věřit a poznat, ba dokonce dotýkat se (srv. 1 Jan 1,1) – vzkříšeného Pána.

„Viděli“ jsme ho a přijali jsme ho jako učitele a přítele v Římě, v letech 1984 a 1985, kdy jsme započali naše putování a vyšli přitom z ústředního bodu a jakéhosi srdce katolicity, abychom vzdali počť z naděje, která je v nás (srv. 1 Petr 3,15), a abychom zároveň nesli jeho kříž po cestách tohoto světa. Prosili jsme ho s velkou naléhavostí, aby zůstal s námi při našem každodenním putování.

„Viděli“ jsme ho v Buenos Aires v roce 1987, když jsme spolu s mládeží všech světadílů, zejména z Latinské Ameriky, uvěřili v lásku a poznali lásku, jakou má Bůh k nám (srv. 1 Jan 4,16). Tehdy jsme také prohlásili, že jeho zjevení je jako slunce, které ozařuje a rozehřívá, živí naději a obnovuje misijní působení při vytváření civilizace lásky.

„Viděli“ jsme ho v Santiagu de Compostela v roce 1989, kde jsme odhalili jeho tvář a uznali jsme ho jako cestu, pravdu a život (srv. Jan 14,6), když jsme meditovali spolu s apoštolem Jakubem nad starými křesťanskými kořeny Evropy.

„Viděli“ jsme ho v roce 1991 v Czestochowé, když jsme po pádu zdí mohli všichni společně – tedy mladí z Východu i ze Západu – pod starostlivým pohledem nebeské Matky hlásat Boží otcovství a skrze Ducha svatého jsem se vzájemně uznali za bratry v Kristu: „Dostali jste však Ducha těch, kdo byli přijati za vlastní.“ (Řím 8,15)

„Viděli“ jsme ho konečně v Denveru, v srdci Spojených států amerických, kde jsme ho hledali ve tváři současného člověka, a to v takovém sociálním kontextu, který byl podstatně odlišný od našich předešlých setkání. Tento kontext však nebyl o nic méně povznášející pro hlubinu svého obsahu, a tak jsme zakoušeli a prožívali dar života v plnosti: „Já jsem přišel, aby měly život a aby ho měly v hojnosti.“ (Jan 10,10) Když tedy ještě máme před svými očima tu úchvatnou a nezapomenutelnou podívanou onoho velkolepého setkání ve Skalistých horách, naše putování pokračuje a jeho další etapou bude nyní Manila, město

nacházející se na rozlehlém asijském světadílu, a toto město se také stane centrem X. světového dne mládeže.

Touha „vidět Pána“ je stále přítomna v lidském srdci (srv. Jan 12,21) a neustále ho vede k tomu, aby hledalo Pánovu tvář. Rovněž my, když se vydáváme na cestu, vyjadřujeme tento stesk a spolu s poutníkem na horu Sión opakujeme: „Hospodine, hledám tvou tvář.“ (Žl 27,8)

Boží Syn nám vychází v ústřety, přijímá nás a zjevuje se nám, opakuje to, co řekl svým učedníkům večer o dni vzkříšení: „Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ (Jan 20,21)

Ještě jednou svolává mladé celého světa Ježíš Kristus, centrum našeho života, kořen naší víry, důvod naší naděje, zřídlo naší lásky. Když je Ježíš Kristus povolal, mladí lidé z každého koutu naší planety si kladou otázku ohledně vlastního působení v díle nové evangelizace, v díle poslání svěřeného apoštolům, na němž je díky svému křtu a své příslušnosti v církevním společenství povolán se účastnit každý křesťan.

2. Misijní povolání i nasazení církve pramení z ústředního tajemství naší víry, tedy z Velikonoc. Vždyť večer toho samého dne, kdy vstal z mrtvých, se Ježíš zjevil svým učedníkům, kteří se skrývali za zavřenými dveřmi, protože se báli židů (srv. Jan 20,19).

Když prokázal svoji bezbřehou lásku tím, že objal kříž a vydal sebe samého jako výkupnou oběť za všechny lidi – sám přece řekl: „Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život“ (Jan 15,13) – božský Mistr se vrací mezi své, mezi ty, které miloval nejvíce a s nimiž strávil svůj pozemský život.

Jedná se o zcela mimořádné setkání, v němž se srdce otevírají radosti z toho, že Kristus je znovu přítomen po událostech svého tragického umučení a svého slavného vzkříšení. Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána (srv. Jan 20,20).

Setkat se s ním den po vzkříšení znamenalo pro učedníky dotknout se rukama toho, že Ježíšovo poselství nebylo klamně a že jím vyslovené přísliby nebyly napsány jen tak do písku. Živý Ježíš prozářený slávou představuje důkaz všemohoucí Boží lásky, která radikálně mění běh dějin i našich životů. Setkání s Ježíšem je tedy událostí, která dává smysl lidské existenci a zároveň ji proměňuje tím, že otevírá ducha horizontům autentické svobody. Rovněž náš čas se vlastně nachází ve dni, který je po vzkříšení. Jedná se tedy o příhodný okamžik, o den spásy (srv. 2 Kor 6,2).

Vzkříšený se vrací mezi nás s plností radosti a s překypujícím bohatstvím života. Z naděje se stává jistota. Protože Ježíš zvítězil nad smrtí, i my smíme doufat, že jednoho dne v plnosti časů a v epoše definitivního nazírání Boží tváře budeme nad smrtí triumfovat.

3. Setkání se vzkříšeným Pánem neznamená pouze okamžik soukromé radosti. Jedná se o příležitost, při níž se projevuje celá šíře povolání, k němuž je každý člověk zaměřen. V pevné víře ve vzkříšeného Krista jsme my všichni vyzváni, abychom dokořán otevřeli bránu života, a to beze strachu či nejistoty, abychom přijali Slovo, které je Cestou, Pravdou a Životem (srv. Jan 14,6). Toto slovo pak máme s odvahou provolávat před celým světem.

Spása, která se nám nabízí, je darem, který nesmíme sobecky střežit jenom pro sebe. Je jako sluneční světlo, jehož povahou je přemáhat temnoty. Je jako voda z čistého pramene, která nezadržitelně vyvěrá ze srdce skály. Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna (srv. Jan 3,16). Ježíš, poslaný Otcem lidstvu, sděluje každému věřícímu plnost života (srv. Jan 10,10), jak jsme nad tím meditovali a jak jsme to vyznávali u příležitosti minulého Světového dne mládeže v Denveru.

Jeho evangelium se musí stát komunikací a misíí. Misijní povolání zavazuje každého křesťana a představuje samu esenci každého svědectví konkrétní a živoucí víry. Jedná se o misii, která má svůj původ v záměru Boha Otce. Je to záměr lásky a spásy, který se realizuje v síle Ducha, bez něhož je každá apoštolská aktivita předurčena k neúspěchu. Právě proto, aby uschoptil své učedníky k naplnění této misie, Ježíš říká: „Přijměte Ducha svatého.“ (srv. Jan 20,22) Tímto způsobem Ježíš předává církvi své spasitelské poslání, aby tak bylo velikonoční tajemství sdělováno každému člověku, ve všech dobách, na každé rovnoběžce a na každém poledníku naší planety. Především vy mladí jste povoláni k tomu, abyste se stali misionáři této nové evangelizace, až budete každodenně dosvědčovat Slovo, které zachraňuje.

4. Vy osobně zažíváte to, co znepokojuje celou tuto dobu, která je plná nadějí i nejistot, dobu, v níž je často snadné ztratit cestu, která člověka přivádí k setkání s Kristem. Je opravdu mnoho pokušení, jimž jsme v této době vystaveni, jsou to svody, které by chtěly uhasit Boží hlas, zaznívající v srdci každého člověka.

Každému člověku tohoto času stejně jako každému z vás, kteří hladovíte a žízníte po pravdě, se církev představuje jako průvodkyně na cestě. Nabízí věčné evangelní poselství a světuje člověku povznášející apoštolský úkol. Máme být protagonisty nové evangelizace. Jakožto strážkyně a vykladatelka pokladu víry, který jí předal sám Kristus, chce církev vést dialog s novými generacemi. Chce se sklánět k jejich problémům a očekáváním, aby tak v otevřeném a upřímném rozhovoru odhalovala to, co by lidské srdce mohlo přivádět k pramenům Boží spásy.

Mladým lidem církev světuje úkol hlasitě svědčit před tímto světem o radosti, která pramení ze setkání s Kristem. Drazí přátelé, dejte se vést Kristem, přijměte jeho pozvání a následujte ho. Jděte a kaďte radostnou zvěst, která vykupuje (srv. Mt 28,19). Konejte to s radostí v srdci a staňte se nositeli a rozdateli naděje ve světě, který je nezdědkou pokoušen k beznaději, rozdateli víry ve společnosti, která jako by se vzdávala nevěře, rozdateli lásky v běhu každodennosti, která bývá často silně poznamenána logikou toho nejbezuzdněj-šího egoismu.

5. Proto, abychom mohli napodobovat učedníky, kteří uchváteni vanutím Ducha bez váhání hlásali vlastní víru ve Vykupitele, jenž miluje všechny a chce, aby všichni došli záchranu (srv. Sk 2,22-24. 32-36), je třeba stát se novými lidmi a opustit starého člověka, jehož si nosíme ve vlastním nitru, a nechat se cele obnovit silou Pánova Ducha.

Každý z vás je poslán do světa, především k lidem svého věku, aby skrze svědectví života a svých skutků sděloval evangelní poselství o smíření a pokoji: „Kristovým jménem vyzýváme: Smiřte se s Bohem!“ (2 Kor 5,20) Toto usmíření je určeno především pro každého křesťana, který čerpá a stále obnovuje svoji totožnost učedníka Božího Syna z modlitby a z účasti na svátostech, zejména na svátosti pokání a na eucharistii. Totéž je ale určeno i pro celou lidskou rodinu. Být dnes misionářem uprostřed lidské společnosti znamená také lépe využívat prostředky komunikace za účelem naplnění tohoto náboženského a pastoračního úkolu.

Když se stanete horlivými nositeli Slova, které zachraňuje, a svědky velikonoční radosti, budete zároveň také tvůrci míru ve světě, který chce uskutečňovat tento mír jako určitou utopii, protože často zapomíná na jeho hluboké kořeny. Kořeny míru – a vy to víte velice dobře – se nacházejí v srdci každého člověka, pokud se dokáže otevřít přání vzkříšeného Vykupitele: „Pokoj vám!“ (Jan 20,19)

S ohledem na blížící se třetí tisíciletí křesťanství je právě vám, mladým, zvláštním způsobem svěřen úkol, abyste se stali rozdateli naděje a těmi, kdo působí pokoj (srv. Mt 5,9) ve světě, který stále více potřebuje věrohodné svědky a zvěstovatele, kteří žijí to, co hlásají. Učte se hovořit k srdcím svých vrstevníků, kteří hladovějí po pravdě a štěstí a kteří stále hledají, i když často nevědomky, Boha.

6. Drazí hoši a děvčata celého světa!

Zatímco tímto poselstvím se otevírá cesta směrem k IX. a X. světovému dni mládeže, toužím vás všechny znovu srdečně pozdravit, zejména pak ty, kteří žijí na Filipínách. V roce 1995 se poprvé uskuteční celosvětové setkání mládeže s papežem na asijském kontinentu, tak bohatém na různé tradice a kultury. Je na vás, mladí z Filipín, abyste tentokrát prokázali pohostinství a připravili se na přijetí mnoha vašich přátel z celého světa. Mladá asijská církev tak stojí před velkým úkolem, aby při setkání v Manile vydala vřelé svědectví víry. Přeji asijské církvi, aby dokázala přijmout dar, který se jí Kristus chystá nabídnout.

K vám všem, mladým v každé části světa, se obracím s výzvou, abyste se vydali na duchovní pouť směrem k příštím Světovým dnům mládeže. Doprovázení a vedení svými pastýři uprostřed svých farností a diecézí, v různých sdruženích, hnutích a církevních seskupeních se disponujte k přijetí semen svatosti a milosti, které vám Pán bude chtít jistě darovat s nezměrnou štědrostí.

Vyslovuji přání, aby se slavení těchto Světových dnů mládeže pro vás všechny stalo jedinečnou příležitostí vašeho vzrůstu v osobním i společném poznání Krista. Kéž by to vše bylo vnitřní pohnutkou, abyste se v církvi zasvětili službě bratřím a budování civilizace lásky.

Svěřuji Marii, Panně přítomné ve večeřadle a Matce církve (srv. Sk 1,14), přípravu a průběh příštích Světových dnů mládeže. Ona ať nám dá podíl na tajemství, jak je třeba v našem životě přijímat jejího Syna, abychom konali to, co on nám řekne (srv. Jan 2,5).

Ať vás provází moje srdečné a otcovské požehnání.

*Ve Vatikánu, dne 21. listopadu
1993,
o slavnosti našeho Pána Ježíše Krista Krále.*

Jan Pavel II.

* Na Květnou neděli, 9. dubna 1994, se na diecézních úrovních konal IX. Světový den mládeže.